

“मीठे बच्चे- बाबाको यादको साथ-साथै ज्ञान धनद्वारा सम्पन्न बन । बुद्धिमा सारा ज्ञान घुमिरहोस्, अनि अपार खुशी रहनेछ, सृष्टिचक्रको ज्ञानद्वारा तिमी चक्रवर्ती राजा बन्नेछौ ।”

प्रश्न:- कुन बच्चाहरू (मनुष्य) को प्रीत बाबासँग हुन सक्दैन ?

उत्तर:- जसले रौरव नर्कमा रहनेवाला विकारसँग प्रीत गर्दछन्, यस्ता मनुष्यको प्रीत बाबासँग हुन सक्दैन । तिमी बच्चाहरूले बाबालाई चिनेका छौ त्यसैले तिमीहरूको बाबासँग प्रीत छ ।

प्रश्न:- कसलाई सत्ययुगमा आउने हुकुम छैन ?

उत्तर:- बाबालाई पनि सत्ययुगमा आउनु छैन, त्यहाँ काल पनि आउन सक्दैन । जसरी रावणलाई सत्ययुगमा आउने हुकुम छैन, त्यसैगरी बाबा भन्नुहुन्छ- प्यारा बच्चाहरू, मलाई पनि सत्ययुगमा आउने हुकुम छैन । बाबा त तिमीहरूलाई सुखधामको लायक बनाएर घर जानुहुन्छ, उहाँलाई पनि सीमा (लिमिट) मिलेको छ ।

ओम् शान्ति । रूहानी बाबा बसेर रूहानी बच्चाहरूलाई सम्झाउनुहुन्छ । रूहानी बच्चाहरू यादको यात्रामा बसेका छौ ? भित्र यो ज्ञान छ हैन- म आत्मा यादको यात्रामा छु । यात्रा अक्षर त अवश्य दिलमा आउनुपर्छ । जसरी उनीहरू हरिद्वार, अमरनाथ जाने यात्रा गर्छन् । यात्रा पूरा गरेर फेरि फर्किएर आउँछन् । यहाँ फेरि तिमी बच्चाहरूको बुद्धिमा छ- हामी शान्तिधाम जान्छौ । बाबाले आएर हात समात्नु भएको छ । हात समातेर पारी जानुपर्छ नि । भन्छन् पनि हात समात्नुहोस् किनकि विषय सागरमा परेका छन् । अब तिमी शिवबाबालाई याद गर अनि घरलाई याद गर । भित्र यो आउनुपर्छ- हामी गइरहेका छौं । यसमा मुखले केही बोल्नु पनि छैन । भित्र केवल याद रहोस्- बाबा आउनुभएको छ लिनको लागि । यादको यात्रामा अवश्य रहनु छ । यस यादको यात्राद्वारा नै तिमीहरूको पाप काटिनु छ, अनि मात्रै फेरि त्यस लक्ष्यमा पुग्नेछौ । कति स्पष्टसँग बाबा सम्झाउनुहुन्छ, जसरी सानो बच्चालाई पढाइन्छ । सदैव बुद्धिमा रहोस्- हामी बाबालाई याद गर्दै गइरहेका छौ । बाबाको काम हो नै पावन बनाएर पावन दुनियाँमा लिएर जानु । बच्चाहरूलाई लिएर जानुहुन्छ । आत्मालाई नै यात्रा गर्नु छ । हामी आत्माले बाबालाई याद गरेर घर जानु छ । घर पुगेपछि बाबाको काम पूरा भयो । बाबा आउनुहुन्छ नै पतितबाट पावन बनाएर घरमा लिएर जान । पढाइ त यहाँ नै पढ्छन् । ठीक छ घुम्दा, फिर्दा, कुनै काम-काज गर्दा पनि बुद्धिमा यो याद रहोस् । योग शब्दमा यात्रा सिद्ध हुँदैन । योग संन्यासीहरूको हो । ती त सबै हुन् मनुष्यका मत । आधा कल्प तिमी मनुष्य मतमा चलेका हो । आधा कल्प दैवी मतमा चलेका थियौ । अहिले तिमीलाई मिल्छ ईश्वरीय मत ।

योग शब्द नभन, यादको यात्रा भन । आत्मालाई यो यात्रा गर्नु छ । त्यहाँ हुन्छ शारीरिक (जिस्मानी) यात्रा, शरीरको साथमा जान्छन् । यसमा त शरीरको कामै छैन । आत्माले जान्दछ- हामी आत्माहरूको त्यो प्यारो घर हो । बाबाले हामीलाई शिक्षा दिइरहनुभएको छ जसद्वारा हामी पावन बन्नेछौं । याद गर्दै-गर्दै तमोप्रधानबाट सतोप्रधान बन्नु छ । यो हो यात्रा । हामी बाबाको यादमा बस्छौ किनकि बाबाको साथमा नै घर जानु छ । बाबा आउनुहुन्छ नै पावन बनाउन । त्यसैले पावन दुनियाँमा जानु नै छ । बाबाले पावन बनाउनुहुन्छ फेरि नम्बरवार पुरुषार्थ अनुसार तिमी पावन दुनियाँमा जानेछौ । यो ज्ञान बुद्धिमा रहनुपर्छ । हामी यादको यात्रामा छौं । हामी यस मृत्युलोकमा फर्किएर आउनु छैन । बाबाको काम हो हामीलाई घरसम्म पुर्‍याउने । बाबाले मार्ग बताइदिनुहुन्छ अहिले त तिमीहरू मृत्युलोकमा छौ फेरि अमरलोक नयाँ दुनियाँमा हुनेछौ । बाबाले लायक बनाएर नै छोड्नुहुन्छ । सुखधाममा बाबा लिएर जानुहुन्छ । उहाँको घरसम्म पुर्‍याउनु लिमिट हुन्छ । यो सारा ज्ञान बुद्धिमा रहनुपर्छ । केवल बाबालाई मात्र याद गर्नु छैन, साथमा ज्ञान पनि हुनुपर्छ । ज्ञानले तिमी धन कमाउँछौ नि । यस सृष्टिचक्रको ज्ञानद्वारा तिमी चक्रवर्ती राजा बन्नेछौ । बुद्धिमा यो ज्ञान छ, यसमा चक्र लगाएका छौं । फेरि हामी घर जानेछौं फेरि नयाँ चक्र शुरू हुनेछ । यो सारा ज्ञान बुद्धिमा रह्यो भने खुशीको पारा चढ्नेछ । बाबालाई पनि याद गर्नु छ, शान्तिधाम, सुखधामलाई पनि याद गर्नु छ । ८४ को चक्रलाई यदि याद गरेनौ भने चक्रवर्ती राजा कसरी बन्नेछौ । केवल एकलाई याद गर्नु त संन्यासीहरूको काम हो किनकि उनीहरूले उहाँलाई जान्दैनन् । ब्रह्मलाई नै याद गर्छन् । बाबाले

त राम्रोसँग सम्भाउनुहुन्छ । याद गर्दा-गर्दै नै तिमीहरूको पाप काटिएर जानेछ । पहिले त घर जानु छ, यो हो रूहानी यात्रा । गायन पनि छ— चारों तरफ लगाये फेरे फिर भी हर पल दूर रहे अर्थात् बाबाबाट टाढा रह्यौं । जो बाबाबाट बेहदको वर्सा मिल्नु छ उहाँलाई त जान्दै-जान्दै न । कति चक्र लगाएका छौ । हरेक वर्ष धेरै यात्रा गर्दछन् । पैसा धेरै छ भने यात्राको सोख रहन्छ । यो त तिमीहरूको रूहानी यात्रा हो । तिमीहरूको लागि नयाँ दुनियाँ बन्नेछ फेरि त नयाँ दुनियाँमा नै आउनेवाला छौ, जसलाई अमरलोक भनिन्छ । वहाँ काल हुँदैन जसले कसैलाई लिएर जाओस् । काललाई हुकुम नै छैन नयाँ दुनियाँमा आउने । रावणको त यो पुरानो दुनियाँ हो नि । तिमीहरूले पनि यहाँ बोलाउँछौ । बाबा भन्नुहुन्छ— म पुरानो दुनियाँमा पुरानो शरीरमा आउँछु । मलाई पनि नयाँ दुनियाँमा आउने हुकुम छैन । म त पतितहरूलाई नै पावन बनाउन आउँछु । तिमी पावन बनेर फेरि अरूलाई पनि पावन बनाउँछौ । संन्यासीहरू त भागेर जान्छन् । एकदम हराउँछन् । थाहा नै हुँदैन, कहाँ गए किनकि उनीहरूले कपडा नै बदल्छन् । जसरी कलाकारहरूले रूप बदल्छन् । कहिले पुरुषबाट नारी बन्छन्, कहिले नारीबाट पुरुष बन्छन् । यिनीहरूले पनि रूप बदल्छन् । सत्ययुगमा कहाँ यस्ता कुरा हुन्छन् र !

बाबा भन्नुहुन्छ— म आउँछु नयाँ दुनियाँ बनाउन । आधाकल्प तिमी बच्चाहरूले राज्य गर्छौ फेरि ड्रामा प्लान अनुसार द्वापर शुरू हुन्छ, देवताहरू वाममार्गमा जान्छन्, उनीहरूको धेरै गन्दा चित्र पनि जगन्नाथपुरीमा छन् । जगन्नाथको मन्दिर छ । हुन त उनको राजधानी थियो जो स्वयं विश्वका मालिक थिए । उनी फेरि मन्दिरमा गएर बन्द भए, उनलाई कालो देखाउँछन् । यस जगत्नाथका मन्दिरको बारेमा तिमी धेरै सम्भाउनु सक्छौ । अरू कसैले यसको अर्थ सम्भाउनु सक्दैन । देवताहरू नै पूज्यबाट पुजारी बन्छन् । उनीहरूले त हर कुरामा भगवान्को लागि भनिदिन्छन्— हजुर नै पूज्य, हजुर नै पुजारी । हजुरले नै सुख दिनुहुन्छ, हजुरले नै दुःख दिनुहुन्छ । बाबा भन्नुहुन्छ— मैले त कसैलाई दुःख दिन्नं । यो त बुझ्नुपर्ने कुरा हो । बच्चा जन्मियो भने खुशी हुन्छन्, बच्चा मर्न्यो भने रुन थाल्छन् । भन्छन्— भगवान्ले दुःख दिनुभयो । अरे, यो अल्पकालको सुख-दुःख तिमीलाई रावण राज्यमा नै मिल्छ । मेरो राज्यमा दुःखको कुरा हुँदैन । सत्ययुगलाई अमरलोक भनिन्छ । यसको नामै हो मृत्युलोक । अकालमा मर्छन् । वहाँ त धेरै खुशी मनाउँछन्, आयु पनि लामो रहन्छ । धेरैमा धेरै आयु १५० वर्षको हुन्छ । यहाँ पनि कहिले-कहिले यस्तो कसैको हुन्छ तर यो स्वर्ग त होइन नि । कसैले शरीरलाई धेरै सम्हालेर राखे भने आयु पनि लामो हुन सक्छ । फेरि बच्चाहरू पनि कति धेरै हुन्छन् । परिवार बढ्दै जान्छ, वृद्धि छिट्टै हुन्छ । जसरी वृक्षबाट हाँगा-बिँगा निस्कन्छन्— ५० हाँगा फेरि त्यसबाट अरू ५० निस्कन्छन्, कति वृद्धि हुन्छ । यहाँ पनि यस्तै हुन्छ । त्यसैले यसको उदाहरण बरको वृक्षसँग दिन्छन् । सारा वृक्ष खडा छ, आधार (फाउन्डेसन) छैन । यहाँ पनि आदि सनातन देवी-देवता धर्मको आधार छैन । कसैलाई थाहै छैन देवताहरू कहिले थिए, उनीहरूले त लाखौं वर्ष भनिदिन्छन् । पहिले तिमीहरू कहिल्यै ख्याल गर्दैनथ्यौ । बाबा नै आएर यी सबै कुरा सम्भाउनुहुन्छ । तिमीहरूले अहिले बाबालाई पनि जानेका छौ र सारा ड्रामाको आदि-मध्य-अन्त्य, अवधि आदि सबैलाई जानेका छौ । नयाँ दुनियाँबाट पुरानो, पुरानोबाट नयाँ कसरी बन्छ, यो कसैले जान्दैन । अहिले तिमी बच्चाहरू यादको यात्रामा बसेका छौ । यो यात्रा त तिमीहरूको नित्य चल्यो छ । घुम, फिर तर यस यात्रामा बस । यो हो रूहानी यात्रा । तिमीहरू जान्दछौ— भक्तिमार्गमा हामी पनि ती यात्राहरूमा जान्थ्यौं । जो पक्का भक्त हुन्छन्, उनले धेरै पटक यात्रा गरेको हुनुपर्छ । बाबाले सम्भाउनुभएको छ— एक शिवको भक्ति गर्नु, त्यो हो अव्यभिचारी भक्ति । फेरि देवताहरूको हुन्छ, फेरि ५ तत्त्वको भक्ति गर्छन् । देवताहरूको भक्ति फेरि पनि राम्रो हो किनकि उनीहरूको शरीर फेरि पनि सतोप्रधान छ, मनुष्यहरूको शरीर त पतित छ नि । उनीहरू त पावन हुन्छन् फेरि द्वापरदेखि सबै पतित बनेका छन् । तल गिर्दै आउँछन् । सिँढीको चित्र तिमीहरूको लागि धेरै राम्रो छ सम्भाउनुका लागि । जिन्नको पनि कहानी बताउँछन् नि । यी सबै दृष्टान्त आदि यही समयका हुन् । सबै तिमीहरूका बारेमा नै बनेका हुन् । भ्रमरी, जसले कीरालाई आफूसमान बनाउँछ, यो उदाहरण पनि तिमी ब्राह्मणहरूको नै हो । सबै दृष्टान्त यहाँका नै हुन् ।

तिमी बच्चाहरू पहिले जिस्मानी यात्रा गर्थ्यौ । अहिले फेरि बाबाद्वारा रूहानी यात्रा सिक्छौ । यो त पढाइ हो नि । भक्तिमा हेर के-के गर्छन् । सबैको अगाडि टाउको टेक्छन्, एउटाको पनि कर्तव्यलाई जान्दैनन् । हिसाब गरिन्छ नि । सबैभन्दा धेरै जन्म कसले लिन्छन् फेरि कम हुँदै जान्छ । यो ज्ञान पनि अहिले तिमीहरूलाई मिल्छ । तिमी

सम्भन्छौ, वास्तवमा स्वर्ग थियो । भारतवासी त यति पत्थरबुद्धि बनेका छन्, उनीहरूलाई सोध स्वर्ग कहिले थियो, तब भन्नेछन्, लाखौं वर्ष । अहिले तिमी बच्चाहरू जान्दछौ— हामी विश्वका मालिक थियौं, कति सुखी थियौं अब फेरि हामीलाई भिखारीदेखि राजकुमार (बेगर टु प्रिन्स) बन्नु छ । दुनियाँ नयाँदेखि पुरानो हुन्छ नि । त्यसैले बाबा भन्नुहुन्छ— मेहनत गर । यो पनि जान्दछौ— मायाले घरी-घरी भुलाइदिन्छ ।

बाबा सम्झाउनुहुन्छ— बुद्धिमा सदैव याद राख— हामी गइरहेका छौ, हाम्रो यस पुरानो दुनियाँबाट लड्गर उठिसकेको छ । नाउ उस पार जानु छ । गाउँछन् नि— हाम्रो नाउ पार लाउनुहोस् । कहिले पार जानु छ, उनीहरूले जान्दैनन् । मुख्य हो यादको यात्रा । बाबाको साथै वर्सा पनि याद आउनुपर्छ । बच्चाहरू बालिग (जवान) भएपछि बाबाको वर्सा नै बुद्धिमा रहन्छ । तिमीहरू त ठूला हो नि । आत्माले तुरुन्त जान्दछ, यो त वास्तवमा हो । बेहदको बाबाको वर्सा हो नै स्वर्ग । बाबाले स्वर्गको स्थापना गर्नुहुन्छ, त्यसैले बाबाको श्रीमत्ता चल्नुपर्छ । बाबा भन्नुहुन्छ— पवित्र अवश्य बन्नु छ । पवित्रताको कारण नै भगडा हुन्छ । उनीहरू त बिलकुलै रौरव नर्कमा परेका छन् । अझै बढी विकारमा गिर्न थाल्छन् । त्यसैले बाबासँग प्रीत राख्न सक्दैनन् । विनाशकाले विपरीत बुद्धि छन् नि । बाबा आउनुहुन्छ नै प्रीत बुद्धि बनाउन । धेरै छन् जसको अलिकति पनि प्रीत बुद्धि छैन । कहिल्यै बाबाको याद पनि गर्दैनन् । शिवबाबालाई जान्दै-जान्दैनन्, मान्दै-मान्दैनन् । मायाको पूरा ग्रहण लागेको छ । यादको यात्रा बिलकुलै छैन । बाबाले मेहनत गराउनुहुन्छ । यो पनि जान्दछौ— सूर्यवंशी, चन्द्रवंशी राजधानी यहाँ स्थापना भइरहेको छ । सत्ययुग-त्रेतामा कुनै पनि धर्म स्थापना हुँदैन । रामले कुनै धर्म स्थापना गर्दैनन् । उनी त स्थापना गर्नेवाला बाबाद्वारा यस्तो बन्छन् । अरू धर्म स्थापक र बाबाको धर्म स्थापनामा रात-दिनको फरक छ । बाबा आउनुहुन्छ नै संगममा जब कि दुनियाँ बदलिनु छ । बाबा भन्नुहुन्छ— कल्प-कल्प, कल्पको संगमयुगमा आउँछु, उनीहरूले फेरि युगे-युगे शब्द गलत लेखिदिएका छन् । आधा कल्प भक्तिमार्ग पनि चल्नु नै छ । त्यसैले बाबा भन्नुहुन्छ— प्यारा बच्चाहरू यी कुरालाई नभुल । यिनले भन्छन्— बाबा म हजुरलाई भुलिहाल्छु । अरे, पितालाई त जनावरले पनि भुल्दैन । तिमी किन भुल्छौ ? आफूलाई आत्मा सम्झँदैनौ ! तिमी देह-अभिमानि बनेपछि नै बाबालाई भुल्छौ । अब बाबाले जसरी सम्झाउनुहुन्छ, त्यस्तै तिमी बच्चाहरूले पनि आदत बनाउनुपर्छ । निर्भयतासँग कुरा गर्नुपर्छ । यस्तो होइन, ठूलो मानिसका अगाडि डराउनु छ । तिमी कुमारीहरू नै ठूला-ठूला विद्वान्, पण्डितहरूका अगाडि जान्छौ, त्यसैले तिमीहरूले निडर (निर्भीक) भएर सम्झाउनु छ । अच्छा !

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग । रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते । रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते ।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) बुद्धिमा सदैव याद रहोस्— हामी गइरहेका छौं, हाम्रो नाउको लड्गर यस पुरानो दुनियाँबाट उठिसकेको छ । हामी छौं रूहानी यात्रामा । यही यात्रा गर्नु र गराउनु छ ।
- २) कुनै पनि ठूला व्यक्तिको सामुन्ने निर्भयतासँग कुरा गर्नु छ, आत्तिनु छैन । देही-अभिमानि बनेर सम्झाउने आदत बनाउनु छ ।

वरदानः— अल्पकालको सहाराको किनारालाई छोडेर एक बाबालाई सहारा बनाउनेवाला यथार्थ पुरुषार्थी भव पुरुषार्थको अर्थ यो होइन कि एक पटक गरिएको गल्ती बारम्बार गरिराख्नु र पुरुषार्थलाई आफ्नो सहारा बनाउनु । यथार्थ पुरुषार्थी अर्थात् पुरुष बनेर रथद्वारा कार्य गराउनेवाला । अब अल्पकालको सहाराको किनारालाई छोडिदेऊ । कतिपय बच्चाहरू बाबाको सट्टा हृदको किनारालाई सहारा बनाउँछन् । चाहे आफ्नो स्वभाव-संस्कारलाई, चाहे परिस्थितिलाई... यी सबै अल्पकालका सहारा देखावटीमा मात्र, धोकेबाज हुन् । एक बाबाको सहारा नै छत्रछाया हो ।

स्लोगनः— ज्ञानी ऊ हो जसले मायालाई टाढैबाट चिनेर स्वयम्लाई समर्थ बनाउँछ ।